

Богъ далъ — Богъ взелъ.

Разправятъ — не зная дали е истина.

Живѣлъ въ Габерово нѣкой си грънчарь. Първанъ го викали. Отъ ранни зори до късни вечери въртѣлъ глината той. И сръчно я въртѣлъ — майсторски, за почуда грънци правилъ. А когато настѣпвалъ харманъ, тръгвалъ по села и махали да ги продава: за грънче две грънчета пшеница вземалъ.

Доволна била челедъта му, доволна била и куцата му магаричка, която теглила двуколката съ гледжосанитѣ грънци. Ала грънчарьтъ никога не казвалъ „сполай“. Недоволникъ билъ. . .

Веднажъ като пѣтувалъ за Елхово, той си мислилъ:

— Ехъ, камъ да даде Богъ тия грънци да станатъ жълтици. Черква ще направя срѣдъ селото, а на камбанарията деветъ камбани ще окача, та като звъннатъ, всѣки да размахва ржка и каже: „Богъ да поживи Първанъ грънчарьтъ!“ Така си мислилъ той и почуквалъ съ черничева пръчка магаричката.

А когато наближилъ Елховската гора, изъ невидѣлица изкочилъ единъ старецъ.

— Помози Богъ!

— Далъ Богъ добро! — отговорилъ грънчарьтъ!

— На кжде?

— За Елхово. Грънци имъ нося.

— Ха, ха, ха! — засмѣлъ се старецътъ. — Я дрѣжъ тукъ!

— Кое?

— Дрѣжъ де!

И още не довѣршилъ — стареца присегналъ, уловилъ едното колело на двуколката и го надигналъ. Двуколката се наклонила. Грънчарьтъ присегналъ да я задържи, но било късно: двуколката се захлупила. Магаричката уплашена я повлѣкла. А старецътъ изчезналъ.

Затюхкалъ се Първанъ грънчарьтъ. Отъ мъжа не погледналъ строшенитѣ грънци, а се спусналъ да догони магаричката. Уловилъ я. Тръгналъ обратно.

Когато миналъ край строшенитѣ грънци, изведнажъ нѣщо блѣснало. Грънчарьтъ се връцналъ, а магаричката наострила уши. И чудо! Вмѣсто строшенитѣ грънци, цѣла